

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI - SECȚIA A II-A PENALĂ

Dosar nr.46012/3/2012
(3634/2012)

ÎNCHEIEREA NR.419/R
Ședința publică de la 05.12.2012

Pe rol judecarea recursului declarat de PARCHETUL DE PE LÂNGĂ TRIBUNALUL BUCUREȘTI împotriva încheierii de ședință din 28.11.2012, pronunțată de TRIBUNALUL BUCUREȘTI - SECȚIA I PENALĂ în dosarul nr. 46012/3/2012.

La apelul nominal făcut în ședință publică, la prima strigare a cauzei, a răspuns intimatul inculpat Cioacă Constantin Cristian personal și asistat de avocat ales M. V.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Apărătorul ales al intimatului inculpat solicită încuviințarea administrării probei cu înscrisuri, o parte dintre acesta fiind depuse la dosarul de urmărire penală.

Reprezentantul parchetului solicită răgaz o jumătate de oră pentru a studia înscrisurile și a formula concluzii cu privire la administrarea acestei probe.

Curtea dispune suspendarea ședinței o jumătate de oră, pentru a se studia înscrisurile despre care a făcut vorbire apărătorul ales al intimatului inculpat.

La a doua strigare a cauzei, a răspuns intimatul inculpat Cioacă Constantin Cristian personal și asistat de avocat ales M.V.

Reprezentantul parchetului nu se opune probei cu înscrisuri solicitată de intimatul inculpat.

Curtea, după deliberare, încuviințează administrarea probei cu înscrisuri, la solicitarea intimatului inculpat, prin apărătorul ales, și constată administrată proba prin depunerea înscrisurilor la dosar.

În temeiul disp. art.140³ alin.3 C. pr. pen., Curtea întreabă intimatul inculpat dacă este de acord să fie audiat de instanța de recurs și acesta susține că menține declarațiile date în cauză și nu are precizări suplimentare de făcut.

Constatând că nu sunt cereri de formulat, excepții de invocat, declarații suplimentare de făcut, Curtea constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în dezbaterea recursului.

Reprezentantul Ministrului Public pune concluzii de admitere a recursului, de casare a încheierii de ședință și pe fond, rejudecând, de

admitere a propunerii de arestare preventivă formulată în temeiul disp. art.149¹, art.143 și art.148 lit.f C. pr. pen.

Precizează ca încheierea de ședință motivează numai pe două pagini soluția pe care se întemeiază, că nu analizează elementele noi avute în vedere la momentul la care s-a solicitat arestarea, ci s-a considerat că propunerea este o reiterare a propunerii de arestare formulată în septembrie 2007 și că ar opera autoritatea de lucru judecat.

Susține că motivarea scrisă a recursului este justă, că în luna septembrie 2007 s-a solicitat arestarea inculpatului însă nu s-au examinat temeiurile prevăzute de art.148 lit.b și f C. pr. pen. și s-a considerat că nu sunt indicii, iar prin decizia prin care s-a soluționat recursul la încheiere s-a dispus înlocuirea măsurii arestării cu obligarea de a nu părăsi țara, dar s-a omis a se face analiza art.148 lit.b și f C. pr. pen.

Pe de altă parte, așa zisa excepție a autorității de lucru judecat nu își poate găsi sfera de aplicare fiind o măsură adiacentă și nu poate fi reținută cât timp nu vizează fondul cauzei.

În susținerea recursului se invocă disp. art.160^a pct.4 C. pr. pen., respectiv: „Față de inculpatul care a mai fost anterior arestat în aceeași cauză, în cursul urmăririi penale sau al judecării, se poate dispune din nou această măsură, dacă au intervenit elemente noi care fac necesară privarea sa de libertate”. Astfel, legiuitorul a înțeles să precizeze că se poate solicita o nouă arestare dacă apar elemente noi, prin urmare, pe argumentația „*qui potest plus, potest minus*”.

În cauză este o nouă încadrare juridică, s-a pus în mișcare acțiunea penală, s-au stabilit fapte probatorii noi care nu au fost avute în vedere de instanță, fiind vorba de probe indirecte, care, în întregul lor, întrunesc exigențele art.68¹, art.143 C. pr. pen., art.136 C. pr. pen., acestea constând în: identificarea sângelui victimei pe mașina de spălat din baia aferentă dormitorului (o urmă), pe gresia și faianța din baia aferentă dormitorului (6 urme), identificarea a șapte urme din sângele victimei pe partea interioară a ușii dormitorului matrimonial și pe o sticlă de parfum aflată pe noptiera din dormitor, identificarea sângelui victimei sub lada de lemn situată pe holul apartamentului în apropierea ușii de acces în dormitorul matrimonial, aceste urme conținând sânge diluat și impurități și au fost în mod cert create în urma spălării/ștergerii gresiei din hol, surplusul din lichidul de spălare împreună cu substanța spălată migrând sub cufăr în zonele marginale.

În mod netemeinic instanța a considerat că acestea nu constituie împrejurări noi și face indirect trimitere la negăsirea cadavrului victimei, ignorând împrejurările care nasc prezumția că victima E.G. nu se mai află în viață.

S-a mai identificat sângele victimei pe mocheta din portbagajul autoturismului, urme create cel mai probabil cu ocazia transportării fragmentelor de cadavru, pe tocul pistolului inculpatului, identificat în torpedoul autoturismului, pe capacul cotierei față a autoturismului și pe suportul cotierei față a autoturismului, urme realizate cel mai probabil prin transfer, de pe mâna inculpatului. La 08 octombrie 2007, într-o răpă situată la

4,6 Km de Poiana Braşov în direcţia Râşnov, s-au găsit un număr mare de obiecte din locuinţa comună a celor doi soţi, provenind îndeosebi din dormitorul matrimonial, din zona cu cea mai mare concentrare a stropilor de sânge, iar originea obiectelor a fost stabilită în prima fază din declaraţiile părţii civile G.E. şi ale martorilor G.R. şi T.E..

Cu aceeaşi ocazie, a fost găsită şi o pereche de chiloţi bărbăteşti ai inculpatului, apartenenţa fiind stabilită în urma analizării materialului genetic existent pe aceştia, în punctul cel mai îndepărtat de şoseaua Poiana Braşov – Râşnov, raportat la poziţia celorlalte obiecte aruncate în râpă, a fost găsită şi o uniformă de poliţie de vară, aparţinându-i inculpatului, pe aceştia fiind găsit materialul biologic al inculpatului, iar cu privire la cămaşă s-a stabilit că are mărimea indicată de inculpat cu ocazia solicitării de haine de serviciu. În râpă a fost găsită şi o emblemă purtând gradul „inspector principal”, deţinut de inculpat la acea dată.

S-au identificat pe peretele dintre dormitorul matrimonial şi baia aferentă acestuia, un număr important de stropi de sânge, dintre care o parte au conţinut suficient material genetic în vederea genotipării, aparţinându-i victimei. În partea inferioară a peretelui dintre dormitorul matrimonial şi baia aferentă acestuia, în dreapta faţă de uşa de acces în baie, în zona cu cea mai mare concentrare a urmelor de sânge, peste stratul iniţial de vopsea lavabilă, s-a identificat un strat suplimentar de culoare alb-gri, constituit din sulfat de calciu acoperit de un strat exterior de vopsea lavabilă, ceea ce indică ascunderea cu intenţie a urmelor infracţiunii, identificarea sângelui victimei pe cele două plinte din material lemnos existente la baza peretelui dintre dormitorul matrimonial şi baia aferentă acestuia, pe partea interioară a acestora, precum şi la baza peretelui, la o înălţime de circa 2-3 centimetri, identificarea unei urme de dimensiuni mari, de peste 50 de centimetri lungime de sânge scurs la baza peretelui dintre dormitorul matrimonial şi baia aferentă acestuia, a cărei genotipare a indicat că este al victimei, identificarea sângelui pe fragmentele de silicon dintre cada băii principale şi pereţi, ridicate de la faţa locului, fapt care întăreşte ipoteza depeşării cadavrului după comiterea omorului.

Precizează că percheziţiile s-au făcut cu respectarea procedurii.

În ceea ce priveşte dispariţia victimei, susţine că aceasta a fost dată în urmărire internaţională în 190 state şi nu a fost depistată până în prezent.

Invocă şi atitudinea inculpatului, care a uzat de dreptul la tăcere, prima declaraţie amplă fiind dată la tribunal, la soluţionarea propunerii de arestare, precum şi raportul de constatare tehnico-ştiinţifică din 21.09.2007 privind testarea cu tehnica poligraf, potrivit căruia pentru răspunsurile la întrebările relevante ale cauzei au fost evidenţiate reacţii specifice comportamentului simulat. Cu toate că inculpatul contestă condiţiile de realizare a constatării tehnico-ştiinţifice, afirmând că ar fi fost obosit, refuză în prezent o a doua testare. Cu privire la persoana inculpatului, solicită să fie cenzurate susţinerile instanţei de fond şi precizează că primele declaraţii sunt contradictorii şi ulterior inculpatul a uzat de dreptul la tăcere.

Susține că în cauză sunt întrunite cumulativ condițiile prevăzute de art.143 și art.148 lit.f C. pr. pen., în sensul că există probe sau indicii temeinice că inculpatul a săvârșit infracțiunea de omor calificat, pentru fapta comisă legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani, iar lăsarea acestuia în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică. Susține că pericolul social este determinat de reacția societății, oripilată de modalitatea de săvârșire a faptelor și de faptul că inculpatul încearcă să construiască în media o realitate paralelă, disimulând faptele.

În concluzie, având în vedere noile temeuri, motivarea foarte bine argumentată și expusă pe larg în notele scrise depuse la dosar, solicită admiterea recursului, casarea încheierii de ședință și pe fond, rejudecând, admiterea propunerii de arestare a inculpatului pentru o perioadă de 29 zile.

Apărătorul ales al intimatului inculpat Cioacă Constantin Cristian, în temeiul disp. art.385¹⁵ pct. 1 lit b C. pr. pen. solicită respingerea recursului ca nefondat și menținerea soluției primei instanțe ca legală și temeinică, în mod corect reținându-se că se solicită arestarea pentru aceeași faptă și pe baza acelorași temeuri care au stat la baza propunerii anterioare de luare a măsurii arestării preventive, împrejurări pentru care există o hotărâre judecătorească definitivă de respingere a cererii de arestare.

Precizează că încheierea este motivată succint dar complet și că nu se pot pune în discuție soluțiile anterioare pronunțate de către instanțele de judecată. Încheierea de ședință conține 22 pagini, motivarea respingerii fiind pe 3 pagini, tot pe 3 pagini fiind inserate în propunerea de arestare noile temeuri în baza cărora se solicită arestarea.

Susține că noua acuzație, cea de profanare de morminte prev. de art. 319 C. pen., nu poate fi incidentă, lipsind ipoteza premisă a existenței unui cadavru.

Apreciază că temeiurile noi invocate nu au caracterul de probe noi ci este o reinterpretare a celor prelevate înainte de începerea urmăririi penale de la domiciliul conjugal și supuse unei reexaminări în cursul lunilor octombrie și noiembrie 2012, iar din perspectiva art. 136 C. pr. pen. raportat la art 143, 146, 149, 148 alin.1 C. pr. pen., cu referire la art.64 alin.2 C. pr. pen., nu există o anchetă legală efectivă cu privire la investigarea cauzelor reale ale dispariției/decesului victimei, așa-zisele probe, care ar justifica luarea măsurii arestării au fost ridicate înainte de începerea urmăririi penale, de către lucrători din cadrul IPJ Brașov, organ de urmărire incompetent să efectueze urmărirea penală, raportat la infracțiune și la perioada de timp în care se făceau aceste acte de urmărire, perioadă în care inculpatul avea calitatea de ofițer de poliție judiciară.

Susține că prelevarea probelor în cursul lunilor octombrie și noiembrie 2012 s-au efectuat cu nerespectarea procedurii prevăzute de lege în materia percheziției domiciliare și a ridicării de obiecte și urme biologice, prev. de art.100-107 C. pr. pen., precum și a procedurii de evaluare a acestora din punct de vedere criminalistic.

Procedura percheziției este nelegală deoarece nu menționează corect dosarul în care s-a judecat cererea precum și numărul dosarului de urmărire pentru care se procedează la căutarea și ridicarea de obiecte și urme

biologice, procedura cercetării locale, percheziții, ridicării și prelevării urmelor biologice efectuată în anul 2007 s-a desfășurat de un organ incompetent funcțional și fără a avea autorizația legală desfășurându-se înainte de începerea urmăririi penale, rapoartele de constatare redactate ulterior, după începerea urmăririi penale nu vor putea avea valoare legală unor demersuri nelegale, rapoartele de constatare tehnico-științifică efectuate de către „comisar-specialist” din cadrul 1PJ Brașov nu pot avea valoare probatorie, putând având cel mult caracterul de acte premergătoare, rapoartele de constatare efectuate în octombrie-noiembrie 2012, la 4 ani după presupusa faptă nu pot avea caracter de probe cât timp acestea nu se pot substitui unor lucrări de expertiză criminalistică în domeniile ce privesc evaluarea urmelor biologice și criminalistice, rapoartele tehnico-științifice efectuate de persoane numite „specialiști” ce funcționează în cadrul Ministerului de Interne și al Parchetului nu se pot substitui evaluărilor științifice ce trebuiau efectuate de către experți autorizați de către Ministerul Justiției pentru desfășurarea expertizei criminalistice.

Astfel, cerința esențială pentru discutarea propunerii de arestare preventivă nu este îndeplinită, neexistând indicii sau probe administrate prin procedura prevăzută de lege și nu se mai impune examinarea oportunității luării măsurii arestării preventive, cu referire la cealaltă cerință prevăzută de lege pentru luarea măsurii, respectiv pericolul concret pentru ordinea publică.

Cu privire la sesizarea dispariției, precizează că martorul B.M. S. l-a sfătuit pe inculpat să mai aștepte câteva zile, această stare de fapt fiind confirmată și de raportul comisarului B.M. din data de 18 sept 2007.

În ceea ce privește urmele de sânge invocate în referatul parchetului, susține că locuința inculpatului era și cea a victimei, că nu a fost determinată zona anatomică de unde provenea sângele, că victima avusese două avorturi, că nu s-a determinat dacă sângele provenea din artera unei vene, că în raportul de constatare tehnico-științifică, cu referire la mecanismul de creare a stropilor se indică „volumul redus al stropilor conduce la ipoteza că nu a existat o sursă abundentă de sânge, dacă proiecția s-a făcut dintr-un organism viu atunci nu existau elemente caracteristice secționării unui vas de sânge de calibru mare sau mediu”, iar în raportul de constatare tehnico-științifică de interpretare a urmelor găsite la fața locului, concluziile conțin ipoteze ce se contrazic.

În ceea ce privește solicitarea de a fi stabilită vechimea urmelor de sânge s-a concluzionat în sensul imposibilității stabilirii chiar și cu probabilitate a acestei cerințe. În același raport se arată că „urmele de sânge existente pe ușa dormitorului au fost probabil create”, „nu poate fi stabilit mecanismul de creare a urmei de sânge existentă pe sticluța de parfum marca Versace, urmele de sânge existente pe pereții cu faianță din baia de serviciu au fost probabil create, succesiunea în care au fost, probabil, create urmele de sânge, nu s-a putut stabili vechimea acestora, nu poate fi stabilit mecanismul de creare al celorlalte urme de sânge existente pe obiectele descoperite în pădure, nu se poate stabili mecanismul de creare a urmelor de sânge de pe mocheta din portbagajul autoturismului și nici a urmelor de pe tocul pistolului din torpedo. În ceea ce privește bunurile din răpă, opinează că nu pare plauzibil că acestea ar fi fost răspândite de către inculpat, în condițiile în

care același inculpat este văzut de către anchetatori a fi apt să distrugă un cadavru, așa încât nu are susținere logică afirmația că nu era capabil a face să dispară niște obiecte mărunte.

În ceea ce privește așa-zisul refuz de testare pentru a doua oară la poligraf, arată că nu este adevărat ce se susține și precizează că detectarea comportamentului simulat a avut loc după ce fusese supus mai multor investigații, respectiv percheziția autoturismului și apartamentului, declarație de învinuit, reținere, toate aceste activități desfășurându-se în intervalul de 36 de ore, fără ca inculpatul să se poată odihni corespunzător.

Precizează că nu s-a avut în vedere faptul că E. era cea care se manifesta impulsiv, astfel cum rezultă din corespondența intimă, și invocă emailurile din 18 mai și 26, 28 august 2007, comunicate către iubitul său.

Cu privire la afirmația că ar fi încercat să acopere petele de sânge prin gletuire, susține că nu s-a dovedit vechimea lucrărilor de zugrăvire, fiind simple speculații, raportul de constatare nu confirmă vechimea, petele nu au fost observate de femeia care făcea curățenie, de bonă, de chirașii care au locuit timp de cinci ani în apartament, iar cercetarea inițială se face în data de 5 septembrie 2007, înainte de începerea urmăririi penale, mostrele nu au fost sigilate, nu au fost examinate de un specialist criminalist autorizat, nu s-a făcut o expertiză criminalistică de un expert autorizat, nu au fost efectuate identificările criminalistice de către experți specialiști conform Legii nr.75/2000, toate evaluările fiind făcute de un polițist cu grad de comisar și, dată fiind funcția pe care o deținea inculpatul în acel moment, de ofițer de poliție judiciară, trebuiau făcute de un procuror din cadrul Parchetului Curții de Apel.

În concluzie, solicită respingerea recursului și menținerea încheierii de ședință, ca fiind legală și temeinică.

În ultimul cuvânt, intimatul inculpat Cioacă Constantin Cristian solicită să i se dea dreptul de a-și crește copilul și să meargă la serviciu și precizează că nu reprezintă un pericol public.

CONSIDERENTE

Asupra cauzei penale de față:

Prin încheierea din 28.11.2012 pronunțată de Tribunalul București - Secția I Penală în dosarul nr.46012/3/2012, au fost respinse ca neîntemeiate excepțiile de necompetență funcțională și teritorială invocate de inculpatul **Cioacă Constantin Cristian**.

A fost respinsă propunerea formulată de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Urmărire Penală și Criminalistică de arestare preventivă a inculpatului Cioacă Constantin Cristian.

În baza art. 192 alin. 3 C.pr. pen., cheltuielile judiciare avansate de stat au rămas în sarcina acestuia.

În motivarea încheierii se constată:

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică a solicitat instanței să

dispună arestarea preventivă a inculpatului Cioacă Constantin Cristian pentru o durată de 29 de zile.

În fapt, prin referatul procurorului s-a reținut că la data de 5.09.2007, inculpatul Cioacă Constantin Cristian a sesizat organele de poliție cu privire la dispariția, în data de 30 august 2007, a soției sale G. E. M..

Cauza a urmat în prima fază procedura clasică a dispariției. Având în vedere că din cercetările efectuate au rezultat indicii cu privire la săvârșirea infracțiunii de omor calificat prev. de art.174 rap. la art.175 lit. c C.pen., de către Cioacă Constantin Cristian, și față de calitatea acestuia de ofițer de poliție judiciară la Inspectoratul de Poliție al Județului Brașov, cauza a fost înregistrată la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Brașov, la 17.09.2007.

Prin rezoluția nr.3863/C/2007 a Procurorului General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, dosarul a fost preluat în vederea efectuării urmăririi penale de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Urmărire penală și Criminalistică.

Prin Rezoluția nr.1249/P/2007 din data de 18.09.2007 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, s-a dispus începerea urmăririi penale față de Cioacă Constantin Cristian sub aspectul săvârșirii infracțiunii de omor calificat, prev. de art.174 rap. la art.175 lit. c C.pen.

În fapt, s-a reținut că în noaptea de 29/30 august 2007, învinuitul Cioacă Constantin Cristian, pe fondul unor relații tensionate în familie, și-a ucis soția, G. E. M., după care a segmentat cadavrul și l-a aruncat într-un loc necunoscut.

Prin ordonanța Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție din data de 19 septembrie 2007 s-a dispus reținerea învinuitului Cioacă Constantin Cristian, pe o perioadă de 24 ore, începând cu data de 19 septembrie 2007 ora 17,30 până la data de 20 septembrie 2007, ora 17,30.

La data de 21 septembrie 2007, Curtea de Apel Brașov a fost sesizată cu propunerea de arestare a învinuitului Cioacă Constantin Cristian pe o perioadă de 10 zile, avându-se în vedere următoarele indicii: sesizarea dispariției după trecerea unui interval de 5 zile; inexistența vreunui indiciu cu privire la faptul că G. E. M. trăiește sau că ar fi putut fi răpită și lipsită de libertate; existența urmelor de sânge aparținând victimei pe mai multe obiecte din locuință - ușa de acces în dormitorul matrimonial (9 urme), toc ușă dormitor (o urmă), mașină de spălat (o urmă), gresie și faianța din baie (6 urme), gresia din hol, sub un cufăr (o probă), sticlă de parfum aflată în dormitor (o urmă); existența urmelor de sânge aparținând victimei pe mocheta din portbagajul autoturismului și pe tocul pistolului găsit în torpedoul mașinii, toc despre care învinuitul a susținut că îi aparține și că îl folosea de fiecare dată când era de serviciu pentru a-și pune pistolul din dotare; detectarea comportamentului simulat al învinuitului cu prilejul testării sale cu tehnica poligraf; declarațiile contradictorii ale învinuitului în legătură cu petrecerea orelor premergătoare dispariției; existența unei relații tensionate între învinuit și soția sa; inexistența vreunor demersuri din partea învinuitului pentru a-și găsi soția (la spitale, la socrii săi, la prietenii apropiați).

Temeiul invocat de procuror în susținerea propunerii de arestare preventivă a fost art.148 alin.1 lit. b și f C.pr.pen. Cu privire la temeiul de la art.148 lit.b C.pr.pen., s-a făcut trimitere la dispariția din locuința celor doi soți a unui cuțit de bucătărie și a unor prosoape, potrivit susținerilor martorei T.E..

Prin încheierea nr.45 din 21.09.2007 pronunțată de Curtea de Apel Brașov în dosarul nr.1280/64/2007, a fost respinsă propunerea de arestare preventivă a învinutului Cioacă Constantin Cristian.

În calea de atac a recursului (încheierea nr.4373 din 23.09.2007), Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus luarea față de învinuit a măsurii preventive a obligării de a nu părăsi țara, pe o durată de 30 zile.

Măsura preventivă a fost prelungită de procuror de trei ori, în 22 octombrie 2007, 21 noiembrie 2007 și, respectiv, 28 decembrie 2007, cu câte 30 de zile.

Prin încheierea din 7 ianuarie 2008, pronunțată de Curtea de Apel Brașov în dosarul nr.1581/64/2007, s-a constatat că măsura a încetat de drept la 21 decembrie 2007 (data până la care măsura fusese prelungită prin ordonanța procurorului din 21 noiembrie 2007).

Prin ordonanța din 27 noiembrie 2012 s-a dispus schimbarea încadrării juridice dată faptelor comise de învinuitul Cioacă Constantin Cristian, din infracțiunea de omor calificat, prev. și ped. de art.174 rap. la art.175 lit.c C.pen., în infracțiunile de omor calificat, prev. și ped. de art.174 rap. la art.175 lit.c C.pen., și profanare de morminte, prev. și ped. de art.319 C.pen., aflate în concurs real.

Prin ordonanța din 28 noiembrie 2012, raportat la probele de vinovăție administrate în cauză, s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva inculpatului Cioacă Constantin Cristian pentru infracțiunile menționate.

S-a apreciat de către procuror că se impune a fi formulată o nouă propunere de arestare preventivă față de inculpat, pentru următoarele considerente:

1. În ceea ce privește faptul că victima G. E. M. este decedată, se face trimitere la:

- sentința civilă nr.13072 din 08 noiembrie 2011, pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul nr.27846/197/2011, prin care s-a hotărât declararea judecătorească a morții acesteia, fiind emis certificatul de deces (data decesului 30.08.2007);
- întreruperea bruscă, imediat după noaptea de 29/30 august 2007, a oricărui contact între victimă, pe de o parte, și membrii de familie și prieteni, pe de altă parte.

În acest sens se arată că victima este mama minorului C.P.M., care în momentul dispariției avea vârsta de 2 ani și 8 luni, și față de care aceasta manifesta sentimente puternice de afecțiune, acordându-i atenția și grija maternă firească. Acest fapt este necontestat și poate fi extras chiar și din declarațiile inculpatului.

Relația victimei cu mama și ceilalți membri de familie era apropiată, aceasta contactându-i telefonic și vizitându-i frecvent la locuința din Râșnov.

În perioadele când victima era plecată în străinătate, obișnuia să-și contacteze telefonic mama chiar și de mai multe ori pe zi pentru a se interesa de bunăstarea copilului.

Se arată că, potrivit unei înțelegeri anterioare, victima urma să fie vizitată în după-amiaza zilei de 30 august 2007 de către mama și fratele ei, la cabinetul său de avocat.

Este necontestat și faptul că victima G. E. M. manifesta profesionalism și corectitudine în relațiile de serviciu, astfel încât ori de câte ori întârzia sau nu putea să-și onoreze obligațiile din agenda de serviciu își anunța în timp util asistenta - martora I.N. R. E.. Cu toate că în 30 și în 31 august 2007 victima avea stabilite întâlniri cu clienți la cabinetul său de avocat, nu și-a mai anunțat asistenta și nu a mai contactat-o niciodată.

Contactele au fost întrerupte brusc și definitiv, în noaptea de 29/30 august 2007 și cu martorul I.C., cu care victima avea o relație extraconjugală și la care inculpatul declară în mod tendențios că la aceasta ar fi putut să meargă cu ocazia dispariției de la domiciliu.

Se subliniază aici că simpla trecere a timpului – mai mult de 5 ani de la dispariția suspectă a victimei – coroborată cu inexistența oricărui contact cu membrii de familie și prietenii, confirmă decesul acesteia, aparte de împlinirea termenului prevăzut de lege pentru declararea judecătorească a morții. Se arată că Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut, cu ocazia ședinței din 23 septembrie 2007, la 25 de zile de la dispariția suspectă, că victima a dispărut de la domiciliu de o perioadă de timp apreciabilă;

- lipsa oricărei semnalări privind identificarea victimei, cu toate că a fost dată în urmărire internațională, fiind căutată timp de 5 ani de rețeaua Interpol, care cuprinde forțele de poliție din 190 de state;
- lipsa oricărei accesări a conturilor bancare ale victimei, de la data dispariției până în prezent.

Din adresa Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.1120615/2012 rezultă că victima avea deschise conturi în rețeaua Raiffeisen și în rețeaua Volksbank. Corespondența cu băncile menționate confirmă că victima nu și-a mai accesat conturile după data dispariției.

O plecare voluntară a victimei ar fi fost imposibilă în condițiile în care nu și-a asigurat nicio posibilitate de subzistență. În acest sens se subliniază că: actul de identitate al victimei a fost găsit la domiciliul acesteia; conturile bancare, după cum s-a arătat, nu au fost accesate; din datele de anchetă nu rezultă că victima ar fi avut alte surse de bani care să-i asigure subzistența; susținerea inculpatului potrivit căreia victima ar fi plecat cu bijuteriile și cu banii este infirmată de găsirea sumei de 1800 lei într-una din poșetele victimei la domiciliu, și de identificarea la 08.10.2007, într-o râpă situată la 4,6 Km de Poiana Brașov, a săculețului în care victima își ținea bijuteriile din aur, alături de mai multe obiecte pe care a fost identificat sângele acesteia;

- faptul că din 30 august 2007 telefoanele mobile ale victimei au fost închise, nemaiputând fi apelate, contrar obiceiului acesteia. Potrivit declarațiilor martorilor, victima nu își închidea niciodată telefoanele, iar în

perioadele în care nu putea să vorbească la telefon trecea terminalele pe modul silențios, revenind cu un apel în cel mai scurt timp;

- faptul că victima nu era în relații de dușmănie cu alte persoane, ipoteză care să justifice un scenariu de schimbare radicală a vieții personale pentru a se ascunde, și nu avea motive de sinucidere; victima nu avea antecedente medicale sau comportamentale care să facă probabilă o plecare voluntară de la domiciliu.

Singurele relatări care ar susține ipoteza unei plecări voluntare, potrivit căroră victima ar fi fost văzută în viață în luna septembrie 2007, au apărut la postul de televiziune OTV, în perioada realizării serialului privind dispariția victimei, unde numiții M.R. și D.A. și au intrat în direct. Verificările efectuate nu au confirmat existența persoanei având numele M.R., cu reședința și vârsta aproximativă a persoanei care a intrat în direct la emisiunea TV (filele 317-328, volumul VI). În plus, percepția martorilor era fără îndoială influențată de dorința de a lua parte în orice fel la "cazul E.", pe fondul mediatizării excesive a acestuia;

- pierderea de către victimă a unei cantități importante de sânge - după cum rezultă din planșele foto întocmite cu ocazia cercetărilor la fața locului efectuate în apartamentul conjugal, coroborate cu examinările criminalistice ale autoturismului, precum și cu concluziile rapoartelor de constatare tehnico-științifică biocriminalistică - care ridică semne de întrebare asupra posibilității ca aceasta să fi rămas în viață. Se face trimitere îndeosebi la pata de sânge descoperită sub podeaua din lemn a dormitorului matrimonial, situată la îmbinarea pardoselii din beton cu peretele, care are o lungime de peste 50 de centimetri.

2. Cu referire la dispozițiile art.143 C.pr.pen., se face trimitere la o serie de probe care confirmă vinovăția inculpatului și care reprezintă tot atâtea probe și indicii temeinice că numita G. E. M. a fost victima infracțiunii de omor calificat comisă de propriul soț.

.....

Aceste urme conțin sânge diluat și impurități și au fost în mod cert create în urma spălării/ștergerii gresiei din hol, surplusul din lichidul de spălare împreună cu substanța spălată migrând sub cufăr în zonele marginale...

În noaptea de 29/30 august 2007, cu ocazia revenirii la domiciliu după vizita pe care i-a făcut-o martorei P.D.C., în jurul orei 03.00, inculpatul era echipat în uniformă de poliție.

- identificarea sângelui victimei pe capacul cotierei față și pe suportul cotierei față a autoturismului (urme realizate cel mai probabil prin transfer, de pe mâna inculpatului) - ...;

- găsirea la 08 octombrie 2007 într-o râpă situată la 4,6 Km de Poiana Brașov în direcția Râșnov, a unui număr mare de obiecte din locuința comună a celor doi soți, provenind îndeosebi din dormitorul matrimonial (ambalaje de parfumuri, cărți, reviste, fotografii, caietul de sarcină al victimei, perne decorative etc.), din zona cu cea mai mare concentrare a stropilor de sânge. Originea obiectelor a fost stabilită în prima fază din declarațiile părții civile, G. Emilia, și ale martorilor G.R. și T.E..

Cu aceeași ocazie, a fost găsită și o pereche de chiloți bărbătești ai inculpatului, apartenența fiind stabilită în urma analizării materialului genetic existând pe aceștia, conform

De asemenea, în punctul cel mai îndepărtat de șoseaua Poiana Brașov – Râșnov, raportat la poziția celorlalte obiecte aruncate în râpă, a fost găsită și o uniformă de poliție de vară, aparținându-i inculpatului. În acest sens menționăm că pe perechea de pantaloni a fost găsit materialul biologic al inculpatului ... iar cu privire la cămașă s-a stabilit că are mărimea indicată de inculpat cu ocazia solicitării de haine de serviciu ... În râpă a fost găsită și o emblemă purtând gradul „inspector principal” pe care îl deținea inculpatul la acea dată;

- identificarea sângelui victimei pe sticla de parfum Amarige-Givenchy și pe partea exterioară a unei mănuși chirurgicale, ambele găsite în râpa situată la 4,6 Km de Poiana Brașov, precum și în partea interioară a unui sac din polietilenă de culoare neagră (dintre cei 8 saci folosiți pentru transportul obiectelor, găsiți în râpă); raportul de constatare tehnico-științifică biocriminalistică emis de Institutul Național de Criminalistică. Prin același raport s-a stabilit că un fir de păr găsit într-un alt sac din polietilenă îi aparține victimei;

- identificarea sângelui victimei pe sticla de parfum 5th Avenue, găsită în râpa situată la 4,6 Km de Poiana Brașov - ...;

- stabilirea corespondenței între sticlutele de parfum găsite pe noptiera victimei situată în dormitorul matrimonial, cu ocazia cercetărilor la fața locului din 05 și 11 septembrie 2007, și ambalajele găsite în râpa situată la 4,6 Km de Poiana Brașov - ..., emis de Serviciul criminalistic al Inspectoratului de Poliție al Județului Brașov;

.....

Trecerea timpului, coroborată cu utilizarea în mod obișnuit a unor detergenți în zonele de îmbinare a căzii cu pereții, nu a permis conservarea unei cantități suficiente de material genetic pentru a putea identifica persoanele care au creat urmele menționate.

- declarațiile părții civile și ale martorilor referitoare la dispariția subită a victimei;

- declarațiile martorilor ... din care rezultă existența unei stări de tensiune între inculpat și victimă...

Tensiunile s-au intensificat în zilele de dinaintea dispariției victimei, când inculpatul a găsit pe calculatorul victimei fotografii ale acesteia împreună cu martorul I.C., realizate în perioada în care aceștia au fost împreună în vacanță ...

- declarația martorei M.C.-M.,

- luarea de către inculpat în mod intempestiv, în dimineața zilei de 30 august 2007, a deciziei de a duce copilul la părinții săi în județul Argeș. Potrivit declarației inculpatului, decizia ar fi fost discutată anterior, susținere infirmată însă de martora T.E.. Este evident că era preferabil pentru inculpat să rămână singur în apartamentul conjugal, pentru a ascunde urmele infracțiunii de omor, în modalitatea arătată mai sus;

- concluzia Raportului de constatare tehnico-științifică ...emis de Institutul Național de Criminalistică, privind testarea inculpatului cu tehnica poligraf, potrivit căreia pentru răspunsurile acestuia la întrebările relevante ale cauzei, au fost evidențiate reacții specifice comportamentului simulat. Cu toate că inculpatul contestă condițiile de realizare a constatării tehnico-științifice, afirmând că ar fi fost obosit, refuză în prezent o a doua testare;

- declarația martorului Iosif-Niță Liviu Marian....

3. Se consideră întrunite cumulativ condițiile prevăzute de art. 148 lit.f C.pr.pen., arătându-se că:

În jurisprudența C.E.D.O. s-a conturat principiul potrivit căruia pentru luarea unei măsuri preventive trebuie să existe motive plauzibile pentru a se bănuși că s-a săvârșit o infracțiune. Noțiunea de „motive plauzibile” are corespondent în legea română în cerința de a exista indicii temeinice privind săvârșirea unei infracțiuni. Motivele plauzibile depind de circumstanțele particulare ale fiecărui caz, iar faptele pe care se bazează trebuie să poată convinge un observator independent că acea persoană este posibil să fi comis respectiva infracțiune.

Mijloacele de probă expuse în secțiunile anterioare îndeplinesc cu prisosință cerința desprinsă din jurisprudența C.E.D.O. și reprezintă în fapt probe din care rezultă că victima a fost ucisă, că inculpatul este autorul infracțiunii de omor, precum și că a comis fapta cu vinovăție.

În ceea ce privește cerința cuprinsă în teza I a art.148 lit.f C.pr.pen., se arată că anumite infracțiuni, prin gravitatea lor deosebită și prin reacția publicului la săvârșirea lor, pot să suscite o tulburare socială de natură să justifice detenția înainte de procesul desfășurat în fața instanței de judecată, cel puțin pentru un timp.

Sub acest aspect, infracțiunea de omor calificat, prin gravitatea deosebită și prin reacția particulară a opiniei publice la comiterea faptelor de această natură, suscită o tulburare a societății, așa încât se justifică o detenție preventivă.

Pentru infracțiuni deosebit de grave, cum este și omorul calificat, probele referitoare la existența acestor infracțiuni și identificarea făptuitorilor constituie tot atâtea probe cu privire la pericolul concret pentru ordinea publică, întrucât prin natura lor au o rezonanță și implicații negative asupra siguranței colective.

Ascunderea sau distrugerea fragmentelor umane îi lipsește în prezent pe apropiații victimei de posibilitatea de a o comemora prin păstrarea unui moment de reculegere la locul de înhumare și așezarea unei lumânări la mormântul acesteia. Acest obicei, adânc înrădăcinat în cultura societății noastre, transformă această împrejurare de fapt într-un pericol concret pentru ordinea publică, raportat la reacția de consternare a opiniei publice.

Nu trebuie omis nici impactul periculos pe care ipoteza neluării unor măsuri ferme împotriva persoanelor care comit fapte de acest gen îl poate avea asupra activității de prevenție, întrucât se acreditează ideea eronată că acțiunile menite a ascunde cadavrul urmare comiterii unui omor ar putea asigura evitarea tragerii la răspundere penală.

Acest fapt, chiar dacă nu poate fi reținut ca temei separat de arestare, având în vedere formularea cazului de la litera b a art.148 C.pr.pen., constituie un alt element care prezintă pericol concret pentru ordinea publică.

Inculpatul, în calitate de ofițer de poliție, obligat să vegheze la respectarea și aplicarea legii, nu numai că a încălcat grav ordinea de drept prin uciderea propriei soții, dar s-a și folosit de pregătirea și experiența sa profesională pentru a ascunde urmele infracțiunii, cunoscând faptul că mijloacele de tehnică criminalistică existente în dotarea organelor de urmărire penală la momentul respectiv, făceau extrem de dificilă detectarea urmelor de sânge aflate sub noul strat de vopsea.

În ceea ce privește atitudinea inculpatului după comiterea faptei, se arată că înainte de a se prevala de dreptul la tăcere, acesta a negat în mod constant comiterea faptei; cu toate că nu formulează cereri de probațiune, apare în emisiuni televizate în care lansează versiuni fanteziste privind locația în care s-ar afla victima în acest moment, pe care parchetul le-ar ignora în mod deliberat, agitând în acest fel opinia publică. Acesta afirmă, de exemplu, că aceasta ar fi putut fi inclusă într-un program de protecție a martorilor, fapt care ar justifica în opinia lui omisiunea de a-și contacta copilul și părinții mai mult de 5 ani. Susține, de asemenea, că în baza de date privind persoanele urmărite internațional, ar exista o semnalare potrivit căreia victima, identificată de organele de poliție dintr-un alt stat, ar fi afirmat că nu mai dorește să fie contactată de familie. Ambele afirmații sunt contrazise de verificările efectuate în cauză, fiind simple invenții; după ce refuză în mod constant să fie prezent la examinarea criminalistică a locului faptei, face afirmații privind „plantarea” de probe, încercând să acrediteze ideea unei conspirații a instituțiilor statului împotriva sa. Această atitudine este cu atât mai reprobabilă cu cât vine din partea unui ofițer de poliție, lucrător de poliție judiciară până în momentul retragerii avizului în acest sens; deși în cuprinsul plângerilor referitoare la măsurile luate împotriva sa contestă modul de efectuare a unor activități, cum ar fi testarea la poligraf, refuză să se supună la refacerea lor la solicitarea procurorului.

Toate aceste împrejurări au condus la transformarea regretabilă a victimei unei infracțiuni de omor (comisă de propriul soț, ofițer de poliție, în apropierea copilului minor al acestora), în sursă de divertisment, de umor de situație - fapt de notorietate, care nu mai necesită administrarea de probe.

Cu privire la excepțiile de necompetență funcțională și teritorială, Tribunalul reține:

Conform art.27 alin.3 din Lege nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, infracțiunile săvârșite de polițiștii care au calitatea de organe de cercetare ale poliției judiciare se judecă în primă instanță de către:

a) tribunal, în cazul polițiștilor prevăzuți în art. 14 alin. (2) pct. II din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului;

b) curtea de apel, în cazul polițiștilor prevăzuți în art. 14 alin. (2) pct. I lit. e)-j) din Legea nr. 360/2002.

Potrivit art. 40 C. pr. pen., *când competența instanței este determinată de calitatea inculpatului, instanța rămâne competentă să judece chiar dacă inculpatul, după săvârșirea infracțiunii, nu mai are acea calitate, în cazurile când:*

- a) fapta are legătură cu atribuțiile de serviciu ale făptuitorului;*
- b) s-a dat o hotărâre în primă instanță.*

Din actele și lucrările dosarului, precum și din susținerile apărării, la acest moment procesual, inculpatul Cioacă Constantin Cristian nu mai face parte din cadrul structurilor poliției judiciare, fiind eliberat prin dispoziția șefului Inspectoratului de Poliție al Județului Brașov nr.S/244 din 04.03.2008, cu avizul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nr.948/C/2008.

Dat fiind faptul că inculpatul nu mai face parte din cadrul organelor de cercetare ale poliției judiciare, competența de a soluționa propunerea de arestare aparține tribunalului, nefiind vorba de o fapta care să aibă legătură cu atribuțiile de serviciu ale făptuitorului și nici de existența unei hotărâri în primă instanță.

Faptul că revocarea din funcția deținută s-ar fi făcut cu nerespectarea dispozițiilor legale este lipsit de relevanță atâta timp cât, până la anularea pe cale judecătorească a dispoziției șefului Inspectoratului de Poliție al Județului Brașov nr.S/244 din 04.03.2008 și repunerea în funcție, inculpatul nu activează în cadrul organelor de cercetare ale poliției judiciare.

Tribunalul constată că față de complexitatea deosebită a cauzei, prin rezoluția din data de 17.09.2007 a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în baza art.209 alin.4¹ lit.d C. pr. pen., s-a dispus preluarea cauzei înregistrate la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Brașov (fila 1 vol.1 d.u.p.).

Din actele cauzei rezultă că procurorul de caz a fost de acord cu preluarea dosarului de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (fila 1 vol.1 d.u.p.).

Față de aceste împrejurări, tribunalul reține că în mod legal cauza a fost preluată și instrumentată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Tribunalul mai reține că potrivit art.149¹ **alin.2 C. pr. pen.** *dosarul, împreună cu propunerea de luare a măsurii arestării preventive, întocmită de procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală, se prezintă președintelui ori judecătorului delegat de acesta de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află locul de deținere, locul unde s-a constatat săvârșirea faptei prevăzute de legea penală ori sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.*

Rezultă fără dubiu din cuprinsul acestei dispoziții că Tribunalul București este competent să soluționeze propunerea de arestare, fiind instanța corespunzătoare în grad instanței căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond.

Față de aceste considerente, tribunalul a considerat că excepțiile invocate sunt neîntemeiate.

Pe fondul cauzei, Tribunalul reține următoarele:

Temeiul ce stă la baza propunerii de arestare preventivă, reglementat de dispozițiile art.148 lit.f C.pr.pen., impune o condiție obligatorie pentru luarea măsurii arestării preventive, respectiv ca infracțiunea reținută în sarcina acuzatului să fie pedepsită cu detențiune pe viață sau închisoare mai mare de 4 ani.

Tribunalul constată că infracțiunea de profanare de morminte prev. de art.319 C.pen. este pedepsită cu închisoare de la 3 luni la 3 ani. Prin urmare, dincolo de absența oricăror indicii temeinice, această infracțiune nu îndeplinește cerința obligatorie privind limita minimă de pedeapsă, astfel că nu poate fi reținută ca temei al propunerii de arestare preventivă.

În ceea ce privește infracțiunea de omor calificat prev. de art.174 rap. la art.175 lit. c C.pen., din dosarul de urmărire penală și din referatul procurorului rezultă că prin ordonanța Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție din data de 19 septembrie 2007 s-a dispus reținerea învinuitului Cioacă Constantin Cristian pe o perioadă de 24 ore, începând cu data de 19 septembrie 2007 ora 17,30 până la data de 20 septembrie 2007, ora 17,30.

La data de 21 septembrie 2007, Curtea de Apel Brașov a fost sesizată cu propunere de arestare a învinuitului Cioacă Constantin Cristian pe o perioadă de 10 zile, cererea fiind întemeiată pe dispozițiile art.148 alin.1 lit.b și f C.pr.pen.

Prin încheierea nr.45 din 21.09.2007, pronunțată de Curtea de Apel Brașov în dosarul nr.1280/64/2007, a fost respinsă propunerea de arestare preventivă a învinuitului Cioacă Constantin Cristian. În susținerea soluției s-a reținut nu există – deocamdată – nici probe și nici indicii temeinice în sensul că soția învinuitului ar fi fost ucisă. Nu a fost identificat cadavrul și nici nu s-a stabilit cauza eventualei morți a acesteia, astfel încât, în prezent, nu există certitudinea că soția învinuitului ar fi decedată.

Cu privire la urmele biologice cu aspect de sânge identificate în locuință și în autoturismul familiei, s-a arătat că nu ar reprezenta decât simple indicii, că sunt de foarte mici dimensiuni, că unele ar fi fost identificate în locuri greu accesibile pentru crearea urmelor, că nu au fost toate supuse examinării și că nu s-a stabilit dacă au fost create la aceeași dată sau la date diferite.

În calea de atac a recursului, prin încheierea nr.4373 din 23.09.2007, Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că „în cauză există indicii ce justifică presupunerea rezonabilă că este posibil ca învinuitul să fi comis fapta ce i se impută privind suprimarea vieții soției sale – *fiind îndeplinită astfel condiția prealabilă prevăzută de art.143 C.pr.pen.* În acest sens se au în vedere aspectele ce vizează: sesizarea dispariției după un interval de 5 zile; inexistența unor date că E.G. se mai află în viață ori că ar fi putut fi răpită și lipsită de libertate; existența urmelor de sânge aparținând presupusei victime pe mai multe obiecte din locuință, pe mocheta din portbagajul autoturismului

și pe tocul pistolului găsit în torpedoul mașinii; comportamentul simulat al învinutului cu prilejul testării sale la poligraf; declarațiile contradictorii ale învinutului în legătură cu activitatea desfășurată în noaptea de 29/30 august 2007; existența unor relații tensionate între învinuit și soția sa, precum și inexistența unor demersuri din partea învinutului pentru a-și găsi soția – în considerarea variantei dispariției pe care o susține acesta – la spitale, socrii săi și prieteni apropiați”.

În continuare, Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că arestarea preventivă a învinutului era nejustificată întrucât nu se putea exclude posibilitatea ca victima să nu fi decedat.

Pe de altă parte, Înalta Curte a arătat că nu pot fi ignorate aceleași mijloace de probă analizate mai sus, din care reiese faptul că soția învinutului a dispărut de la domiciliu pe o perioadă de timp apreciabilă, că în locuința comună și în autoturismul folosit de învinuit s-au evidențiat urme de sânge aparținând soției sale – care prin numărul, poziția și întinderea lor – nu pot conduce doar la ipoteza unor accidente casnice, precum și comportamentul nefiresc al învinutului – de a nu-și apela soția mai multe zile, contrar obișnuinței, nejustificat de conflictul domestic invocat de învinuit – toate acestea constituind indicii care conduc la presupunerea rezonabilă că învinutul are legătură cu dispariția soției sale.

În raport de aceste considerente, Înalta Curte a dispus luarea față de învinutul Cioacă Cristian a măsurii preventive a obligării de a nu părăsi țara, pe o durată de 30 zile.

Măsura preventivă menționată a fost prelungită de procuror de trei ori, în 22 octombrie 2007, 21 noiembrie 2007 și, respectiv, 28 decembrie 2007, cu câte 30 de zile.

Prin încheierea din 7 ianuarie 2008 pronunțată de Curtea de Apel Brașov în dosarul nr.1581/64/2007, a fost admisă plângerea formulată de învinutul Cioacă Constantin Cristian împotriva ordonanței privind prelungirea obligării de a nu părăsi țara emisă la 28.12.2007, constatând că măsura a încetat de drept la 21 decembrie 2007 (data până la care măsura fusese prelungită prin ordonanța procurorului din 21 noiembrie 2007).

Din cele de mai sus rezultă că împotriva acuzatului Cioacă Constantin Cristian s-au formulat două propuneri de arestare preventivă, ambele fiind întemeiate pe dispozițiile art.148 lit.f C.pr.pen.

Cu caracter preliminar, Tribunalul reține că autoritatea de lucru judecat privește soluționarea pe fond a cauzei și nu operează în materia măsurilor preventive, care pot fi înlocuite sau revocate ori de câte ori temeiurile care au determinat luarea lor s-au schimbat ori nu mai subzistă.

Tribunalul constată că prima propunere de arestare preventivă formulată împotriva acuzatului Cioacă Cristian a fost respinsă, apreciindu-se că, deși există indicii temeinice că este probabil ca acuzatul să-și fi omorât soția, totuși, în raport de toate elementele dosarului, s-a considerat că măsura arestării preventive ar fi excesivă, fiind suficientă însă măsura obligării de a nu părăsi țara. Din motivarea instanței supreme rezultă în mod indubitabil că nu au fost găsite întemeiate cazurile de arestare prevăzute de

art.148 lit.b și f C.pr.pen., întrucât existența indiciilor temeinice și a unuia dintre cele două cazuri de arestare ar fi impus cu necesitate arestarea preventivă a inculpatului.

Tribunalul reține că în cauza de față se reiterează propunerea de arestare preventivă, deși temeiurile invocate au fost examinate cu caracter definitiv de instanța supremă cu ocazia primei propuneri de arestare, considerându-se că este suficientă măsura obligării de a nu părăsi localitatea.

Or, în condițiile în care pentru aceleași temeiuri s-a considerat suficientă măsura obligării de a nu părăsi localitatea, încetată de drept înainte de termenul limită de 2 ani prevăzut de art.145 alin.2 C.pr.pen., tribunalul apreciază că în lipsa unor elemente noi (temeiuri noi) nu este justificată arestarea preventivă a unui acuzat.

Tribunalul consideră că descoperirea unor probe noi sau apariția unei hotărâri declarative de moarte nu constituie temeiuri noi care să poată întemeia o nouă propunere de arestare, întrucât existența indiciilor temeinice că inculpatul a săvârșit fapta a fost reținută de instanța supremă, atunci când a luat față de acesta măsura obligării de a nu părăsi țara.

Tribunalul reține că, în optica parchetului, cu privire la un acuzat se pot face nenumărate propuneri de arestare preventivă pentru aceeași faptă și același caz de arestare, invocându-se ca temei nou descoperirea unor noi probe că inculpatul a săvârșit fapta.

Or, această posibilitate este exclusă de practica judiciară, dar și de dreptul la un proces echitabil, întrucât propunerea de arestare preventivă constituie un mijloc procesual de o gravitate deosebită pentru libertatea persoanei, fapt care impune responsabilitate din partea organelor judiciare, nefiind admisibil ca o persoană să fie supusă oprobriului public doar pentru că este suspect de săvârșirea unei fapte grave, deși probatoriul nu este convingător pentru a justifica luarea măsurii arestării.

Cum acuzatului i se impută aceeași faptă și se invocă același temei de arestare, respectiv cel de la lit.f a art.148 alin.1 C.pr.pen., tribunalul consideră că nu se impune arestarea preventivă.

Că voința legiului este ca o nouă propunere de arestare să fie întemeiată pe alte temeiuri decât cele avute în vedere anterior, rezultă din economia dispozițiilor art.139 alin.1 C.pr.pen. potrivit cărora măsura preventivă luată se înlocuiește cu altă măsură preventivă, când s-au schimbat temeiurile care au determinat luarea măsurii.

Rezultă din această dispoziție legală că atâta vreme cât s-a luat o măsură preventivă, aceasta nu poate fi înlocuită cu altă măsură, dacă nu s-au schimbat temeiurile care au determinat luarea ei.

În cauza de față, deși măsura obligării de a nu părăsi țara a încetat de drept, cu mult înainte de termenul limită de 2 ani prevăzut de art.145 alin.2 C.pr.pen., inculpatul a înțeles să nu împiedice în niciun fel organele de anchetă în aflarea adevărului, nu a încercat să altereze în vreun fel mijloacele de probă, a continuat să lucreze în cadrul organelor de poliție fără a fi sancționat pentru vreo abatere disciplinară, și, în plus, s-a prezentat în fața organelor judiciare ori de câte ori a fost solicitat. Sub acest ultim aspect,

tribunalul reține că inculpatul s-a prezentat imediat ce a fost anunțat că are termen fixat pentru judecarea propunerii de arestare preventivă.

Or, toate aceste împrejurări, precum și faptul că vreme de 5 ani inculpatul nu s-a sustras de la urmărire penală, deși acesta avea posibilitatea de a umbla nestingherit atât în țară, cât și în străinătate, impun concluzia că și pericolul concret avut în vedere la luarea măsurii obligării de a nu părăsi țara este cu mult diminuat, nicidecum amplificat, așa cum se sugerează prin referatul procurorului.

Prin urmare, dacă neschimbarea temeiurilor care au impus luarea unei măsuri preventive nu permite înlocuirea acesteia, cu atât mai mult neschimbarea temeiurilor ce au stat la baza unei măsuri preventive încetate de drept nu permite luarea aceleași măsuri sau a unei măsuri mai grave.

Tribunalul mai reține că pronunțarea unei hotărâri declarative de moarte a numitei G. E. M. nu exclude în mod absolut ca aceasta să se afle în viață, câtă vreme nu s-a putut constata în mod fizic decesul. Faptul că legiuitorul a recunoscut pentru cel care este în viață, dar care a fost declarat mort, dreptul de a cere anularea unei asemenea hotărâri, relevă caracterul relativ al realității stabilite în această procedură.

Ca urmare, chiar dacă s-ar considera că hotărârea declarativă de moarte a numitei G. E. M. ar constitui o împrejurare nouă, totuși, faptul că hotărârea are drept fundament dispariția acesteia o perioadă îndelungată de timp, face ca situația de fapt avută în vedere la soluționarea primei propuneri de arestare preventivă să nu fie schimbată în mod esențial. Sub acest aspect, tribunalul are în vedere că luarea măsurii arestării nu a fost condiționată niciodată de declararea judecătorească a morții numitei G. E. M..

Împotriva acestei încheieri a declarat recurs Parchetul de pe lângă Tribunalul București criticând-o pentru netemeinicia soluției de respingere a propunerii de arestare preventivă a inculpatului Cioacă Constantin Cristian.

În dezvoltarea motivelor de recurs, astfel cum au fost depuse la dosar și susținute de către reprezentantul parchetului cu ocazia dezbaterilor, consemnate în practica prezentei hotărâri, în esență, se arată că instanța de fond a apreciat în mod greșit că ne aflăm în prezența unei reiterări a primei propuneri de arestare preventivă, bazată pe aceleași temeiuri, în realitate fiind vorba despre o propunere de arestare fundamentată pe probe noi, ce conturează presupunerea rezonabilă că inculpatul a săvârșit infracțiunile de omor calificat și profanare de morminte.

Se invocă dispozițiile art.160^a alin.4 C. pr. pen. și se susține că ceea ce este important este să se demonstreze existența unor elemente noi și nu a unui nou caz de arestare.

Se critică și aprecierea instanței referitor la imposibilitatea formulării unei noi propuneri de arestare în condițiile în care nu există nici un impediment în acest sens și nu se poate invoca principiul autorității de lucru judecat.

În ce privește indiciile și probele noi, sunt evidențiate cele administrate după soluționarea primei propuneri de arestare și care, în opinia parchetului, susțin acuzațiile și sunt de natură a-l identifica în mod rezonabil pe autorul

infracțiunilor în persoana inculpatului, dar și de a individualiza măsura arestării preventive.

Referitor la pericolul pentru ordinea publică, se arată că, prin gravitatea sa și prin reacția opiniei publice, infracțiunea de omor calificat justifică detenția preventivă, luarea acestei măsuri fiind susținută și de atitudinea manifestată de inculpat care a ascuns sau, după caz, a distrus urmele infracțiunii, s-a folosit de cunoștințele pe care le avea ca și ofițer de poliție și a avut o atitudine necorespunzătoare în cursul procesului penal, refuzând în mod constant să se prezinte la examinarea criminalistică de la locul faptei, refuzând o nouă testare la poligraf, refuzând să dea declarații, acreditând ideea unei conspirații a instituțiilor statului împotriva sa.

Drept urmare, se solicită admiterea recursului, casarea încheierii și rejudecând, luarea măsurii arestării preventive pentru o perioadă de 29 de zile.

Intimatul-inculpat a solicitat și Curtea a încuviințat proba cu înscrisuri, inculpatul depunând la dosar copiile mai multor declarații și ale unor acte procedurale din cauza penală de față, copiile unor declarații și ale unor acte procedurale dintr-o altă cauză penală în care inculpatul Cioacă a fost acuzat de instigare la accesarea fără drept a sistemelor informatice ale victimei E.G., copiile unor emailuri transmise de victima E.G. și patru decizii de amendare a SC Ocram Televiziune SRL pentru postul de televiziune OTV, în legătură cu discuțiile purtate pe tema vinovăției inculpatului Cioacă Cristian.

Examinând cauza în temeiul art. 140³ cu referire la art. 385⁶ alin. 1 și 3 C. pr. pen., Curtea apreciază că recursul declarat de Parchet este fondat, pentru următoarele considerente:

I. SITUAȚIA PREMISĂ

Având în vedere că în prezenta cauză a mai fost soluționată o propunere de arestare preventivă a inculpatului Cioacă Cristian, se impune mai întâi a analiza diferențele dintre cele două propuneri formulate de Parchet și a examina existența unor elemente noi care să facă necesară privarea de libertate a inculpatului, în concordanță cu dispozițiile art. 160^a alin. 4 C. pr. pen.

Potrivit textului de lege mai susmenționat: „Față de inculpatul care a mai fost anterior arestat în aceeași cauză, în cursul urmăririi penale sau al judecării, se poate dispune din nou această măsură dacă au intervenit elemente noi care fac necesară privarea sa de libertate”.

Cu toate că prevederile mai sus-citate sunt inserate în art. 160^a C. pr. pen. cu denumirea marginală „Arestarea inculpatului în cursul judecării”, ele se aplică și în cursul urmăririi penale, neexistând nicio dispoziție legală care să interzică formularea, cu privire la același inculpat și în aceeași cauză penală, a unei noi propuneri de arestare preventivă în cursul urmăririi penale.

În plus, deși textul de lege se referă în mod expres la situația în care față de inculpat s-a luat măsura arestării, dispoziția legală trebuie avută în vedere și în cazul în care prima propunere de arestare a fost respinsă iar

ulterior s-a formulat o nouă propunere, așa cum se întâmplă și în dosarul de față.

Această interpretare este în concordanță cu efectele relative ale autorității de lucru judecat în materia arestării preventive, în sensul că, deși acest principiu nu are efecte depline, asemenea hotărâri trebuie respectate, pentru a nu se ajunge la rejudecarea aceleiași propuneri cu privire la care instanțele de judecată s-au pronunțat anterior. Din aceste motive, raportarea la hotărârile judecătorești anterioare este necesară, nefiind însă permis a se pune la îndoială sau a se formula critici cu privire la soluțiile definitive ce au fost pronunțate prin raportare la materialul probator administrat până la acea dată.

Pe de altă parte, se constată că dispozițiile art.160^a alin.4 C. pr. pen. (ca și dispozițiile art.139 alin.1 și 2 C. pr. pen. ce reglementează revocarea și înlocuirea măsurii arestării preventive), consacră caracterul relativ al autorității de lucru judecat și prin posibilitatea reevaluării permanente, dar în anumite limite și cu respectarea anumitor condiții, a privării de libertate a unei persoane, fie cu consecința luării măsurii arestării preventive, fie cu consecința punerii în libertate a acuzatului.

Pentru a preîntâmpina abuzul și pentru a accentua diferențele ce trebuie să existe între propunerile formulate, legiuitorul a prevăzut o condiție specială de soluționare a unei noi propuneri de arestare preventivă, respectiv existența unor elemente noi.

Așa cum rezultă cu claritate din dispozițiile art.160^a alin.4 C. pr. pen., nu se prevede necesitatea existenței unor temeiuri noi de arestare, din perspectiva cazurilor prevăzute de art.148 C. pr. pen. Noua propunere se poate întemeia din punct de vedere formal pe aceleași dispoziții legale (art.148 lit. a-f C. pr. pen.), însă trebuie fundamentată pe existența unor elemente cu caracter de noutate, deci inexistente sau necunoscute de instanța care a soluționat prima propunere de arestare, fiind vorba despre împrejurări de fapt sau temeiuri de drept ce nu au fost analizate anterior și care, din punct de vedere cronologic, au fost relevate după soluționarea primei propuneri.

Bineînțeles, nu poate fi vorba despre noi *mijloace de probă* care confirmă fapte deja dovedite prin mijloacele de probă administrate până la momentul soluționării primei propuneri de arestare, ci despre *probe sau indicii noi*, respectiv orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei. Fiind vorba despre arestarea preventivă, aceste elemente noi trebuie să vizeze fapta și persoana inculpatului, din perspectiva condițiilor prev. de art.143 și art.148 C. pr. pen.

Pornind de la aceste considerente, Curtea apreciază că propunerea de arestare ce face obiectul cauzei de față nu constituie o reiterare a primei propuneri, soluționată în mod definitiv prin încheierea din 23.09.2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care s-a stabilit că nu sunt îndeplinite

condițiile pentru arestarea preventivă a numitului Cioacă Constantin Cristian, care la acea dată avea calitate de învinuit.

Prima propunere s-a întemeiat pe dispozițiile art.148 lit.b și f C. pr. pen., iar propunerea de față se fundamentează pe cazul de arestare prev. de art.148 lit.f C. pr. pen., între cele două propuneri existând diferențe esențiale, cea de-a doua evidențiind existența unor elemente noi ce conturează concluzia necesității privării de libertate a inculpatului.

După soluționarea primei propuneri, în cursul urmăririi penale a fost administrat un amplu material probator ce relevă elemente de fapt cu caracter de noutate, care se subsumează cerinței prev. de art.160^a alin.4 C. pr. pen.

Astfel, în lunile octombrie și noiembrie 2007, pe traseul Poiana Brașov-Brașov, într-o răpă, au fost descoperite numeroase obiecte din locuința inculpatului și a victimei (cutii de parfumuri, fotografii, cărți, reviste, perne, precum și trei mănuși chirurgicale, mai mulți saci de plastic, o uniformă de poliție de vară, o pereche de chiloți bărbățești și o emblemă cu gradul de „inspector principal”). Potrivit rapoartelor de constatare tehnico-științifică, pe aceste obiecte au fost evidențiate urme biologice aparținând victimei și inculpatului Cioacă Cristian și urme de sânge aparținând victimei E.G., ceea ce creează suspiciunea rezonabilă cu privire la ascunderea urmelor infracțiunii.

Prin rapoartele de constatare tehnico-științifică efectuate în perioada octombrie-decembrie 2007 a fost evidențiată identitatea între profilul genetic al victimei și urmele de sânge găsite în locuința comună, respectiv pe mașina de spălat, pe gresia și pe faianța din baia de serviciu, pe ușa dormitorului matrimonial, sub lada de lemn situată în holul apartamentului și pe o sticlă de parfum aflată pe noptiera din dormitorul matrimonial. De asemenea, s-a stabilit corespondența dintre profilul genetic al victimei și urmele de sânge ridicate de pe capacul și suportul cotierei - față din autoturismul inculpatului.

Cu ocazia perchezițiilor domiciliare efectuate în locuința comună în lunile septembrie și noiembrie 2012 ... au fost identificate noi urme de sânge pe peretele dintre dormitorul matrimonial și baia de serviciu, pe podeaua dormitorului și sub podea, pe plintele din dormitor, dar și în holul învecinat și în baia de serviciu. Cu această ocazie, a fost descoperit un strat suplimentar de glet și vopsea pe peretele dintre dormitor și baia de serviciu, în zona cu cea mai mare concentrare a urmelor de sânge, ceea ce pune din nou în evidență indicii privind ascunderea urmelor infracțiunii.

Prin rapoartele de constatare tehnico-științifică efectuate în perioada octombrie-noiembrie 2012, s-a stabilit că noile urme de sânge aparțin victimei E.G. și au fost evidențiate diferențele dintre peretele pe care au fost identificate urmele de sânge și ceilalți pereți ai dormitorului matrimonial.

Tot ca element de noutate trebuie reținută și constatarea judecătorească a morții victimei E.G. prin sentința civilă nr.13072 din 08.11.2011 a Judecătoriei Brașov, rămasă definitivă, în temeiul căreia a fost emis certificatul de deces, cu data decesului 30 august 2007.

De asemenea, după soluționarea primei propuneri de arestare au continuat demersurile de căutare a victimei, inclusiv prin Interpol, fără să existe indicii că victima ar mai fi în viață.

Spre deosebire de cele mai sus menționate, punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva inculpatului Cioacă Cristian nu constituie un element de noutate, în concordanță cu disp. art.160^a alin.4 C. pr. pen., fiind vorba despre o măsură procesuală ce exprimă voința procurorului, nerelevantă din perspectiva evidențierii unor elemente de fapt.

În egală măsură, schimbarea încadrării juridice nu constituie un element nou, fiind vorba despre calificarea dată de organul de urmărire penală aceleiași situații de fapt, prin raportare la o nouă normă de incriminare.

În plus, față de temeiul invocat, respectiv art.148 lit.f C. pr. pen., infracțiunea prev. de art.319 C.pen. nu poate face obiectul propunerii de arestare preventivă deoarece nu este îndeplinită condiția referitoare la sancțiunea prevăzută de lege, pedeapsa prevăzută pentru această infracțiune situându-se sub limita minimă de 4 ani.

Față de cele reținute, Curtea constată că prin hotărârea recurată s-a apreciat în mod nejustificat că propunerea Parchetului nu se întemeiază pe elemente noi și că temeiurile invocate au fost deja analizate cu caracter definitiv cu ocazia primei propuneri de arestare preventivă.

II. ANALIZA ÎNDEPLINIRII CONDIȚIILOR PENTRU LUAREA MĂSURII ARESTĂRII PREVENTIVE - prev. de art.143 și art.148 lit.f C. pr. pen.

A. Cu privire la aspectele de nelegalitate invocate de către intimatul inculpat Cioacă Constantin Cristian, Curtea reține:

Date fiind limitele sesizării în acest stadiu procesual, respectiv verificarea legalității și temeiniciei încheierii de respingere a propunerii de arestare preventivă, instanța de recurs nu poate să se pronunțe cu caracter definitiv asupra legalității mijloacelor de probă, să constate nulitatea sau să dispună anularea acestora cu consecința înlăturării din materialul probator.

Fiind însă necesar să analizeze existența indicilor temeinice din perspectiva art.143 rap. la art.68¹ C. pr. pen. și constatând că intimatul inculpat contestă mijloacele de probă pe care Parchetul își întemeiază propunerea de arestare, Curtea este îndrituită să examineze aparența de legalitate a acestora.

Din această perspectivă, referitor la actele anterioare începerii urmăririi penale (din perioada 5-18.09.2007), se constată că au fost efectuate în conformitate cu disp. art.224 C.pen. și au valoarea unor acte premergătoare desfășurate corespunzător sesizării de dispariție a victimei E.G., respectivele activități fiind efectuate de către, după caz, din dispoziția unor lucrători de poliție ce aveau calitatea de organe de cercetare ale poliției judiciare, fiind respectate astfel normele de competență.

La acel moment, cercetarea nu avea ca obiect comiterea infracțiunii de omor și nici o persoană nu fusese pusă sub acuzație, așa încât nu erau incidente disp. art.209 alin.3 C. pr. pen., nefiind necesar ca cercetarea să fie efectuată de către procuror.

Din aceste motive, Curtea nu poate reține existența unor indicii privind nulitatea raportului de constatare tehnico-științifică ..., din moment ce examinarea a fost dispusă prin rezoluția organului de cercetare competent.

Pe de altă parte, așa cum reiese din procesele-verbale din 5.09.2007, 11.09.2007 și 12.09.2007, cercetarea la fața locului a fost efectuată de către agenți din cadrul Poliției Municipiului Brașov, Serviciul de Investigații Criminale, respectiv Biroul de Investigații Criminale, toate activitățile fiind desfășurate în prezența inculpatului Cioacă, procesele-verbale fiind semnate de acesta fără obiecțiuni

Aceeași este situația și în ceea ce privește identificarea, investigarea, ridicarea și examinarea criminalistică a autoturismului ... ce aparținea inculpatului.

Mai mult, se constată că inculpatul nu s-a opus ridicării de obiecte și prelevării urmelor biologice din locuință și din autoturism, așa încât nu a fost vorba despre o ridicare silită, ci despre activități specifice de investigare a dispariției în faza actelor premergătoare.

În această perioadă, Cioacă Cristian nu avea calitatea de învinuit, așa încât nu erau incidente prevederile legale referitoare la competența după calitatea persoanei, care să fi impus desfășurarea cercetărilor în anchetă proprie de către un procuror din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de apel.

După ce cauza a fost preluată de Parchetul de pe lângă Înalta Curtea de Casație și Justiție (rezoluția 3863/C/2007 a Procurorului general) și după începerea urmăririi penale (rezoluția din 18.09.2007 a procurorului din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție), urmărirea penală s-a desfășurat cu respectarea regulilor de competență materială și după calitatea persoanei (corespunzător perioadei în care inculpatul a fost ofițer de poliție judiciară), unele acte fiind efectuate de către organele de cercetare ale poliției judiciare în îndeplinirea delegării date de procuror în temeiul art.135 C. pr. pen.

Constatările tehnico-științifice au fost dispuse de către procuror și au fost efectuate de către specialiști din cadrul I.P.J. Brașov - Serviciul Criminalistic, Biroul de Investigații Tehnico-științifice și specialiști din cadrul I.G.P.R., Institutul de Criminalistică, Serviciul de expertize biocriminalistice și Serviciul de expertize fizico-chimice, pe baza probelor puse la dispoziție de organele de urmărire penală, în concordanță cu procesele-verbale de ridicare, fără să existe suspiciuni referitoare la corectitudinea concluziilor, expuse pe baza unor opinii științifice argumentate.

Aceste constatări au fost dispuse în concordanță cu prevederile art.112 C. pr. pen., verificarea aspectelor stabilite ca obiectiv al examinării având un caracter de urgență și fiind necesară pentru justa soluționare a cauzei.

Desigur, pentru respectarea deplină a dreptului la un proces echitabil, se poate invoca necesitatea de a se efectua și examinări științifice de către experți independenți, însă la acest moment, în condițiile în care rapoartele de constatare tehnico-științifică nu prezintă vicii evidente, sunt fundamentate

științific și nu constituie singurele mijloace de probă, Curtea apreciază că nu există motive pentru a fi înlăturate, cu consecința de a nu se ține seama de aceste concluzii științifice la soluționarea propunerii de arestare preventivă.

Față de cele reținute, Curtea consideră că aparența de legalitate a mijloacelor de probă nu este afectată și că dreptul la apărare al inculpatului a fost respectat.

...

B. Cu privire la fondul propunerii de arestare preventivă

Se impun, mai întâi, două precizări:

Examenul cauzei se face exclusiv din perspectiva dispozițiilor legale aplicabile în materia arestării preventive, cu respectarea prezumției de nevinovăție a inculpatului. Cu toate acestea, se impune o analiză detaliată a mijloacelor de probă, dată fiind complexitatea cauzei și necesitatea de a răspunde punctual numeroasele argumente invocate de Parchet în susținerea propunerii de arestare, dar și apărărilor formulate de intimatul inculpat.

Pentru motivele deja expuse la pct.I din prezenta hotărâre, această analiză vizează exclusiv infracțiunea prev. de art.174-175 lit.c C.pen., nu și infracțiunea prev. de art.319 C.pen.

1). Sunt îndeplinite condițiile prev. de art.143 cu referire la art.68¹ C. pr. pen., deoarece din examinarea materialului probator rezultă presupunerea rezonabilă că în noaptea de 29/30.08.2007, pe fondul unei relații conflictuale, inculpatul Cioacă Constantin Cristian a ucis-o pe soția sa, E.G..

Curtea are în vedere următoarele aspecte:

a). *Faptul că inculpatul este ultima persoană care a văzut-o pe E.G. și lipsa oricărui indiciu că soția sa a părăsit în mod voluntar locuința comună sau că au existat alte motive ale dispariției.*

Conform sesizării formulate de către inculpatul Cioacă și potrivit primelor declarații date de acesta în luna septembrie 2007, soția sa a plecat la serviciu în dimineața zilei de 30.08.2007, mai devreme decât de obicei, în jurul orei 8.00-8.30, iar potrivit declarație date de martora T.E., în dimineața zilei de 30.08.2007 a fost sunată pe telefonul mobil de către inculpat și a ajuns la apartamentul acestuia în jurul orei 8.30, când inculpatul i-a spus că E.G. a plecat la serviciu.

Cu toate acestea, nimeni nu a mai văzut-o ulterior. Există o singură declarație dată de numita D.A., care susține că ar fi văzut-o pe victimă în data de 22.09.2007, relatarea nefiind convingătoare, având în vedere că martora a făcut aceste afirmații mai întâi cu ocazia unei emisiuni televizate ce avea drept subiect dispariția E.G.. Cu ocazia difuzării aceleiași emisiuni, pe lângă numita D.A. a intrat în direct și o altă persoană care s-a recomandat a fi M.R., însă verificările efectuate nu au confirmat existența unei persoane cu acest nume și cu celelalte date de identificare furnizate în direct la emisiunea respectivă.

Mai mult, pe lângă faptul că nu oferă suficiente elemente de veridicitate, declarația martorei D.A. nu se coroborează cu nici un alt mijloc de probă.

Dimpotrivă, din investigațiile efectuate de organele de poliție a rezultat că victima nu a fost văzută plecând din locuință în dimineața zilei de 30.08.2007

În plus, deși în mod obișnuit victima pleca la serviciu cu taxiul, în urma verificărilor efectuate de organele de cercetare nu a fost identificată nicio comandă pentru taxi în dimineața zilei de 30.08.2007, iar telefoanele mobile ale victimei au fost închise, neexistând astfel nici un apel telefonic pentru efectuarea unei asemenea comenzi.

Pe de altă parte, se constată că inculpatul Cioacă a susținut, inițial, că soția sa a plecat la serviciu îmbrăcată ca de obicei, fără să ia alte bunuri și că ulterior, la întoarcerea sa în locuință în data de 01.09.2007 în jurul prânzului, inculpatul a constatat că lipseau actele de identitate ale soției, o sumă de bani și obiecte de îmbrăcăminte ale acesteia împreună cu o geantă de voiaj, ceea ce conturează ideea că E.G. s-ar fi întors în locuință și ar fi plecat ulterior în intervalul 30.08.-01.09.2007, însă declarațiile inculpatului nu se coroborează cu nici un alt mijloc de probă, victima nemaifiind văzută după data de 29.08.2007.

Nu există dovezi că E.G. ar fi pregătit o anumită plecare, dimpotrivă, această variantă este înlăturată prin declarațiile martorilor G. E., G. T.I.N.R. E. și T.E., din care rezultă că victima stabilise întâlniri cu rudele în data de 30.08.2007, precum și întâlniri la cabinetul de avocatură pentru datele de 30.08. și 31.08.2007.

Declarația inculpatului în sensul că victima a plecat luând cu ea actele de identitate, haine și o sumă de bani, vine în contradicție cu alte mijloace de probă: astfel, actul de identitate al victimei a fost găsit în locuința comună; după dispariție, în data de 2.09.2007, martorul B.M. a observat pe holul locuinței o geantă de voiaj în interiorul căreia se aflau mai multe reviste, dar și o sumă de bani, despre care inculpatul a susținut că nu știe despre ce este vorba, deși se întorsese în apartament în ziua precedentă.

Nu au fost identificate dovezi de rezervare a unor locuri de cazare sau a unor bilete de călătorie ori cereri de solicitare de viză, retragere de bani din conturile bancare sau plăți din aceste conturi și nici alte pregătiri specifice pentru o deplasare. În urma verificărilor ce au fost efectuate, victima nu a fost găsită în locuri de cazare din apropiere și nici în locurile pe care le frecventa de obicei.

Nu există nici indicii că victima ar fi suferit un accident, întrucât în urma verificărilor efectuate de către organele de cercetare nu a fost identificată la unitățile spitalicești și nu a fost găsit nici cadavrul victimei.

Nu este plauzibilă nici posibilitatea sinuciderii, o altă ipoteză avansată de către intimatul inculpat. Conținutul email-urilor transmise de victimă coroborat cu declarațiile date de persoanele apropiate, inclusiv cu declarațiile date de inculpatul Cioacă la începutul cercetărilor, nu conturează o personalitate suicidară, varianta sinuciderii fiind înlăturată și de planurile pe termen scurt ale victimei (mai sus evidențiate), dar și de faptul că nu a fost găsit cadavrul acesteia.

Materialul probator nu a relevat existența unor relații conflictuale între victimă și alte persoane (în afară de soțul său), sau existența unor temeri față de alte persoane, care să justifice ipoteza răpirii, a lipirii de libertate sau a suprimării vieții victimei de alți autori.

Nu a fost evidențiat nici un motiv serios care să justifice variantele plecării, a dorinței de a-și schimba viața sau de a se ascunde, la fel ca și a sinuciderii, aceste ipoteze nefiind plauzibile și datorită statutului social, relațiilor strânse pe care victima le avea cu rudele sale și cu alte persoane, dar și datorită afecțiunii și atașamentului pe care le manifesta față de copilul său în vârstă de aproape 3 ani, astfel cum reiese din declarațiile martorilor...

....

b). Lipsa oricărui indiciu că E.G. mai este în viață.

Această apreciere se întemeiază, în primul rând, pe durata îndelungată a dispariției - de circa 5 ani și 3 luni - și pe prezumția legală a încetării din viață ce decurge din hotărârea judecătorească de declarare a morții, prin care data decesului victimei a fost stabilită la 30.08.2007. În mod evident, această hotărâre nu face dovada absolută a morții, însă nu poate fi ignorată, întrucât constată îndeplinirea condițiilor legale pentru ca E.G. să fie declarată moartă.

Pe de altă parte, pe lângă faptul că victima nu a mai fost văzută după data de 30.08.2007, se constată că toate relațiile au fost întrerupte, nu a mai luat legătura cu nicio persoană din cele cunoscute: rude, prieteni, colaboratori, cunoștințe, inclusiv I.C. (cu care avea o relație extraconjugală) și nu s-a mai interesat de copilul său.

După această dată, nu a mai fost evidențiată nicio acțiune a E.G.. Telefonele mobile nu au mai fost folosite, fiind închise, nu a mai fost utilizată adresa de email, nu au fost accesate conturile bancare.

În ciuda celor susținute de intimatul-inculpat, Curtea consideră că s-a efectuat o anchetă efectivă cu privire la dispariție, fiind investigate și alte piste - corespunzătoare unei plecări voluntare, dar și suprimării în alt fel a vieții victimei - prin verificări la locurile de cazare, în spitale, prin verificarea unei eventuale deplasări în străinătate, victima fiind căutată în mod susținut, fiind dată în urmărire națională și internațională o perioadă de circa 4 ani și 6 luni (de la 11.09.2007 până la 17.02.2012, când a intervenit declararea judecătorească a morții).

Mai mult, au fost verificate toate ipotezele propuse de către inculpat, inclusiv cea privind înscrierea victimei în programul de protecție al martorilor, rezultatul acestei verificări fiind negativ.

...

c). Existența unor indicii suficiente că E.G. a fost victima unei acțiuni violente ce a avut loc în noaptea de 29/30.08.2007 în locuința comună, când în apartament nu s-au aflat alte persoane în afara inculpatului, a victimei și a minorului în vârstă de 2 ani și 8 luni.

Procese-verbale de cercetare la fața locului și de percheziție domiciliară, coroborate cu rapoartele de constatare tehnico-științifică au pus în evidență existența unui număr mare de urme de sânge aparținând victimei, concentrate în special în zona dormitorului matrimonial, a băii de serviciu și a

holului învecinat inclusiv a unei urme de sânge de dimensiuni mari, de circa 50 cm scurs la baza peretelui dintre dormitorul matrimonial și baia de serviciu.

Aceste urme de sânge au fost evidențiate pe larg în referatul parchetului, ce a fost preluat în motivarea încheierii, motiv pentru care Curtea nu va mai proceda la enumerarea acestora.

Deși vechimea urmelor de sânge nu a fost stabilită prin rapoartele de constatare tehnico-științifică, prezența acestor urme anterior datei de 29-30.08.2007 a fost infirmată prin declarațiile date de martorele T.E. și S.L.G.

Având în vedere localizarea, forma, dimensiunea și mecanismul de producere al urmelor de sânge, nu poate fi reținută ipoteza propusă de intimatul-inculpat, în sensul că aceste urme puteau fi urmarea celor două avorturi pe care le-a suferit soția sa, sau că s-ar fi putut datora agresiunilor exercitate asupra victimei de numitul I.C..

Astfel, prin raportul de constatare tehnico-științifică ... - de interpretare a urmelor descoperite cu ocazia cercetării la fața locului din luna septembrie 2007, s-a stabilit că urmele de sânge existente pe ușa dormitorului au fost probabil create prin proiecție de pe un corp/obiect care s-a aflat în dormitor la o distanță 100 cm față de ușă, din cel puțin două poziții succesive; că urmele aflate la baza ușii au fost create prin transfer direct de pe un corp/obiect pe suprafața căruia se afla sânge; urma de sânge existentă pe tocul ușii dormitorului a fost creată de pe un transfer corp/obiect care se deplasa, se afla în cădere sau a fost tras din dormitor spre hol; urma de sânge existentă sub cufărul aflat în hol în apropierea ușii dormitorului are aspectul unei urme de sânge diluat și a fost creată prin scurgerea sub cufăr a lichidului în compoziția căruia se afla sânge, probabil în timpul spălării/ștergerii gresiei din hol.

Cât privește urmele unei agresiuni suferite de către victimă în perioada imediat dinaintea datei de 29.08.2007, acestea rezultă doar din corespondența electronică purtată de E.G. cu numitul I.C., în care victima vorbește despre faptul că își simte maxilarul imobilizat, însă nici inculpatul Cioacă Cristian și nici martora T.E. nu au făcut referiri la existența unor urme de lovire sau urme de sângerare a victimei, după cum niciunul dintre cei doi nu au declarat că ar fi observat urmele de sânge înaintea nopții de 29/30.08.2007, așa încât nici această ipoteză nu este plauzibilă.

De asemenea, se constată că inculpatul nu a relatat despre existența vreunei urme de violență sau orice tip de agresiune, inclusiv despre existența urmelor de sânge și care ar fi apărut în perioada scursă între dimineața zilei de 30.08.2007 (când a plecat din locuință împreună cu copilul) și miezul zilei de 01.09.2007 (când susține că s-a întors în locuință), așa încât nu există indicii că E.G. ar fi fost victima unor acțiuni violente exercitate în apartamentul celor doi soți, dar de către o altă persoană.

Așa cum s-a arătat, E.G. nu a mai fost văzută după data de 30 august 2007, nu rezultă că în perioada 30.08.-01.09.2007 alte persoane ar fi intrat în locuința respectivă, iar ușa de la intrare nu a prezentat urme de forțare.

...

d). Existența indicilor privind ascunderea urmelor infracțiunii.

În primul rând, sunt avute în vedere obiectele găsite cu ocazia cercetării la fața locului din lunile septembrie, octombrie și noiembrie 2007 în pădurea de lângă DN1 E, pe direcția Poiana Brașov-Brașov, faptul că acestea sunt bunuri din locuința comună a inculpatului și a victimei (unele din zona cu cea mai mare concentrare a urmelor de sânge), obiecte personale ale victimei, după caz, ale inculpatului, pe care au fost evidențiate urme biologice ce aparțin celor doi și urme de sânge ce aparțin E. G..

Prin declarațiile date la începutul anchetei, inculpatul a încercat să acrediteze ideea că este posibil ca aceste bunuri să fi rămas în locuința părinților victimei, cu ocazia mutării temporare în timpul renovării apartamentului din anul 2004. Părinții victimei au negat în mod constant această împrejurare, susținerile inculpatului fiind infirmate și prin celelalte mijloace de probă. În plus, natura bunurilor găsite (printre acestea găsindu-se inclusiv uniforma de poliție și o pereche de chiloți bărbătești ce au aparținut inculpatului), creează presupunerea rezonabilă că cel care a fost în posesia lor și le-a aruncat este chiar inculpatul.

Astfel, pe multe din aceste bunuri au fost identificate urme de sânge aparținând E.G., dar și urme biologice aparținând inculpatului Cioacă Cristian.

Prin raportul de constatare tehnico-științifică ...07 s-a stabilit că profilul biologic al urmelor ridicate de pe chiloții bărbătești și pantalonii de la uniforma de poliție este identic cu cel al probei de referință ridicată de la inculpatul Cioacă, iar cămașa de la uniforma de poliție prezintă amestecuri de profile genetice identificându-se alele din profilul genetic al victimei și al inculpatului.

Prin raportul de constatare științifică ... s-a stabilit că urma de sânge de pe sticluța de parfum Amarige de Givenchy aparține victimei, că pe una din mânușile chirurgicale au fost identificate urme de sânge ce aparțin persoanei dispărute E.G., iar inculpatul Cioacă nu poate fi exclus ca și contributor la crearea acestor urme. Pe o altă mănușă chirurgicală au fost identificate urme biologice, inculpatul Cioacă și soția acestuia fiind identificați ca și contributory. Pe unul din sacii de plastic de culoare neagră a fost identificat sânge uman ce aparține unei persoane de sex feminin, copil al numiților G. Dumitru și G. Emilia, iar firul de păr găsit în interiorul unui sac de plastic prezintă un profil genetic identic cu cel al victimei.

De asemenea, în raportul de constatare ... se menționează că urmele de sânge de pe una din mânușile chirurgicale aparțin victimei, de pe aceeași mănușă fiind ridicate celule epiteliale din care s-a extras un amestec de profile genetice în care Cioacă Cristian și E.G. sunt indicați ca posibili contributory. De asemenea, se menționează că secrețiile biologice și celulele epiteliale ridicate de pe cea de-a doua mănușă chirurgicală prezintă un amestec de profile genetice, cei doi neputând fi excluși ca posibili contributory. Cu privire la urmele de sânge existente pe interiorul sacilor, se arată că aparțin persoanei dispărute G. E. și au fost probabil create prin transfer de pe unele obiecte care au fost introduse în saci și pe suprafața cărora s-a aflat sânge.

În al doilea rând, se constată că atât din autoturismul inculpatului cât și de pe tocul pistolului aflat în folosința acestuia, găsit în torpedoul autoturismului, au fost ridicate mai multe urme de sânge, cu privire la care s-a stabilit că aparțin victimei.

Astfel, cu privire la urma ridicată de pe tocul pistolului, prin raportul de constatare tehnico-științifică ... s-a stabilit că sângele are profilul genetic al victimei

Potrivit raportului de constatare ..., urmele de sânge ridicate de pe capacul și capota portierei față a autoturismului aparțin persoanei dispărute și au fost probabil create prin transfer de pe mâinile unei persoane, în timpul deschiderii/închiderii capacului, respectiv al clapetei intermediare.

Nu în ultimul rând, Curtea are în vedere constatările făcute cu ocazia perchezițiilor domiciliare din 13.09. și 07.11.2012, când au fost evidențiate diferențe între peretele de lângă baia de serviciu și ceilalți pereți ai dormitorului matrimonial și când au fost descoperite noi urme de sânge, mascate de lucrarea de zugrăveală.

Constatările tehnico-științifice au pus în evidență că aceste urme de sânge aparțin E. G., precum și diferențele existente între pereții dormitorului.

Astfel, raportul de constatare tehnico-științifică „a avut drept obiect analiza straturilor de vopsea din eșantioanele ridicate cu ocazia cercetării la fața locului din 13.09.2012, comparația între caracteristicile fizico-chimice ale eșantioanelor ridicate de pe pereții diferiți ai apartamentului și analiza eșantioanelor de vopsea ridicate prin răzuire din zonele care au prezentat urme de sânge. Prin acest raport s-a stabilit că peretele dintre dormitorul matrimonial și baia de serviciu prezintă cinci straturi, pe când ceilalți pereți prezintă doar trei straturi și că eșantioanele de vopsea murală din zonele cu pete de sânge diferă de eșantioanele de pe ceilalți pereți ai dormitorului prin prezența suplimentară a două straturi: unul de glet și unul de vopsea lavabilă crem.

Efectuarea unor asemenea lucrări anterior datei de 29/30.08.2007 este infirmată prin declarațiile martorilor, aceste declarații coroborându-se chiar și cu declarațiile date de inculpat, care, inclusiv cu ocazia cercetării la fața locului din 13.09.2012, a susținut că ultima lucrare de renovare a avut loc în anul 2004.

În ce privește conținutul lucrărilor de renovare din anul 2004, trebuie avute în vedere și declarațiile martorilor ... care le-au efectuat și care au susținut că a avut loc o renovare totală a apartamentului, că pereții nu au avut straturi diferite, că nu au observat urme de pete de sânge sau de altă natură și au exclus posibilitatea existenței unor asemenea pete sub zugrăveală, descriind pe larg modalitatea în care au lucrat, arătând că pereții au fost curățați, șlefuiți și spălați, după care a fost aplicată amorsa și două mâini de vopsea. De asemenea, martorii au exclus posibilitatea ca la terminarea lucrării să fi rămas urme de vopsea pe plinte.

Existența unor asemenea urme de vopsea pe plintele amplasate la baza peretelui dintre dormitor și baia de serviciu în perioada dinaintea dispariției victimei a fost infirmată și de martorele T.E. și S. L. G., însă a fost

evidențiată cu ocazia cercetării la fața locului din 5.09.2007 și apoi, la 13.09.2012.

Rezultă, astfel, că aplicarea celor două straturi suplimentare de glet și vopsea nu putea să aibă loc nici cu ocazia renovării în anul 2004 și nici ulterior, până în data de 30.08.2007, existând indicii că a fost efectuată în intervalul 30.08.2007 (data dispariției victimei) și 05.09.2007 (data primei cercetări la fața locului).

Pe de altă parte, nu se poate susține că respectiva modificare ar fi avut loc după începutul anului 2008, când inculpatul a închiriat apartamentul, căci, așa cum rezultă din procesele-verbale din 05.09.2007 și 13.09.2012, precum și din planșele foto, respectivul perete nu a prezentat modificări între cele două cercetări la fața locului, situația rămânând neschimbată.

Existența lucrării noi de zugrăveală și existența straturilor suplimentare a fost, de altfel, semnalată și prin raportul de constatare ...ce a avut în vedere urmele descoperite cu ocazia cercetării la fața locului din luna septembrie 2007, în respectivul raport menționându-se că doi dintre pereții dormitorului (cel care desparte dormitorul de baia de serviciu și segmentul de perete care desparte dormitorul de baia mare a apartamentului) au fost probabil zugrăviți la o dată mai recentă, în comparație cu ceilalți pereți ai dormitorului .

De asemenea, prin raportul de constatare ... (ce a avut drept obiect examinarea straturilor succesive de vopsea și tencuială și comparația între pereții dormitorului, conform eșantioanelor ridicate la percheziția domiciliară din 07.11.2012), s-au evidențiat diferențe între peretele dinspre baie care prezintă cinci straturi, celelalte având doar trei straturi, constatându-se că eșantionul de vopsea din partea inferioară a peretelui diferă de eșantioanele de vopsea din partea superioară și de eșantioanele de pe ceilalți pereți .

În ce privește urmele de sânge ridicate din această zonă, prin raportul de constatare tehnico-științifică ... se stabilește că pentru unele nu se poate identifica persoana căreia îi aparțin, însă cele de pe plintele din material lemnos detașate din zona îmbinării podelei cu peretele din stânga ușii de acces, dintre dormitor și baia de serviciu, ca și cele din eșantioanele de tencuială, aparțin victimei E.G.

De asemenea, prin raportul de constatare tehnico-științifică ..., s-a stabilit că urmele de sânge de pe peretele despărțitor, ca și cele de pe pardoseală și de pe părțile laterale ale grinzii de susținere a podelei, aparțin victimei .

e). Existența unei relații conflictuale între inculpatul Cioacă Constantin și soția sa E.G..

Sușinerile mai recente ale inculpatului care invocă lipsa oricăror dovezi în acest sens sunt infirmate prin propriile declarații. Chiar în cuprinsul sesizării formulate la 5.09.2007 cu privire la dispariția soției, inculpatul a precizat că aceasta a plecat la serviciu în urma unui conflict pe care l-au avut cei doi. Ulterior, cu ocazia audierii de la aceeași dată, inculpatul precizează că între el și soția sa existau neînțelegeri ce degenerau în certuri.

Relația conflictuală a celor doi rezultă și din declarațiile martorei M.C. care a relatat că E.G.....

De asemenea, martora I.N.R.E. a declarat că cei doi nu se înțelegeau, aveau vieți separate, fiecare avea o relație extraconjugală ...

Unele din aceste aspecte au fost confirmate chiar de către coineluat, care în cele din urmă a recunoscut că avea o relație extraconjugală cu numita P.D.C..

În plus, împrejurarea că inculpatul știa despre relația pe care soția sa o avea cu I.C. rezultă din alte declarații ale inculpatului, în care acesta a motivat întârzierea în declararea dispariției susținând că a crezut că soția sa a plecat la numitul I.C..

f). Comportamentul suspect al inculpatului înainte și imediat după dispariția soției.

Deși era programat de serviciu în noaptea de 29/30.08.2007, deși anterior nu mai făcuse schimb cu alți colegi, în după-amiaza zilei de 29.08.2007, inculpatul l-a contactat telefonic pe martorul D.S. și l-a rugat să-l înlocuiască spunând că va pleca cu copilul la Pitești, iar ulterior, pe 30.08.2007, l-a sunat din nou și l-a rugat să îl înlocuiască în trei ture, D.S. fiind de acord să îl înlocuiască în tura din 31.08.2007 ..

....
În ciuda faptului că, în mod obișnuit, copilul inculpatului și al victimei era dus la bunici vinerea sau sâmbăta, și fără să se fi stabilit anterior ca plecarea să se facă mai devreme, în dimineața zilei de joi, 30.08.2007, inculpatul i-a comunicat bonei ... că va pleca cu copilul la Pitești, ceea ce s-a și întâmplat.

Mai mult, din declarațiile martorei T.E. rezultă că, dimineața, când venea la locuința victimei și a inculpatului, discuta cu E.G. pentru că, de obicei, inculpatul dormea întorcându-se dimineața de la serviciu și că în mod neobișnuit, în dimineața de 30.08.2007, înainte de a ajunge la blocul inculpatului, a fost sunată de inculpat pe telefonul mobil întrebând-o dacă va ajunge, iar când bona a intrat în apartament, inculpatul i-a spus că soția sa a plecat mai devreme la serviciu.

Pe de altă parte, se constată că, deși potrivit propriilor declarații, inculpatul s-a întors în locuință în data de 1.09.2007, în jurul prânzului, acesta nu a semnalat dispariția victimei și nu a discutat cu nicio altă persoană despre acest subiect, decât după circa două zile, în după-amiaza zilei de 01.09.2007, după ce a fost contactat telefonic de martorul B.M..

Până la acest moment, inculpatul nu a făcut nici un demers de căutare a soției sale, nu a luat legătura cu persoanele care ar fi putut ști unde se află victima, respectiv cu părinții, cu fratele acesteia, cu prietenii sau cu colaboratorii săi, asemenea demersuri fiind făcute după data de 1.09.2007 și la sugestia martorului B.M..

Este adevărat că acest martor a confirmat faptul că el l-a sfătuit pe inculpat să mai aștepte și să nu sesizeze în mod oficial dispariția, pentru a evita un prejudiciu de imagine, dată fiind poziția socială a celor doi soți, însă aceasta nu explică pasivitatea manifestată de inculpat atât până la 01.09.2007 cât și ulterior, unii dintre martori declarând că au fost uimiți de indiferența pe care o afișa inculpatul Cioacă Cristian față de lipsa soției sale.

Această pasivitate rezultă și din declarațiile mamei victimei - G. E., M.C.M. s.a.

Față de cele reținute, Curtea apreciază că există suficiente indicii în sensul existenței unui mobil al crimei și că inculpatul a avut ocazia și mijloacele de a suprima viața soției sale.

Prin raportare la întregul material probator, lipsa cadavrului nu mai constituie un element cu valoare determinantă în aprecierea acestor indicii, în condițiile dovedirii a numeroase alte împrejurări, expuse în cele ce preced, ce conduc la concluzia că singura variantă plauzibilă a dispariției victimei E.G. este suprimarea vieții de către soțul său în noaptea de 29/30.08.2007.

2). Sunt întrunite și cerințele prev. de art.148 lit.f C. pr. pen.

Sanțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea prev. de art.174 rap. la art.175 lit.c C.pen. este pedeapsa închisorii de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Pe de altă parte, în condițiile existenței unor indicii temeinice cu privire la comiterea infracțiunii de omor asupra soției, date fiind împrejurările comiterii faptei, dar și mediatizarea deosebită a cazului (acceptată de către inculpat, care a participat la mai multe emisiuni televizate ce au avut drept obiect dispariția soției sale), Curtea apreciază că lăsarea în libertate a inculpatului creează un pericol concret pentru ordinea publică.

Cercetarea inculpatului Cioacă Constantin Cristian în stare de libertate, în special după administrarea probelor în perioada septembrie - noiembrie 2012 și relevarea unor aspecte importante în legătură cu comiterea faptei și identificarea autorului, este de natură să creeze o tulburare însemnată pentru opinia publică și să pună sub semnul îndoielii capacitatea organelor statului de a restabili echilibrul social afectat prin comiterea unei infracțiuni de gravitate deosebită, ce vizează viața unei alte persoane.

Din perspectiva art.136 alin.8 C. pr. pen., Curtea are în vedere și împrejurarea că fapta a fost comisă în perioada în care inculpatul avea atribuții de organ de cercetare al poliției judiciare și că ulterior, până la punerea în mișcare a acțiunii penale, și-a desfășurat în continuare activitatea de polițist, cu atribuții de a păstra și a restabili el însuși ordinea de drept.

De asemenea, la evaluarea acestui pericol nu pot fi omise acțiunile de ascundere a urmelor infracțiunii, astfel cum au fost analizate la punctul II.B.1.d., relevante din perspectiva îndeplinirii condiției prev. de art.148 lit.f teza a II-a C. pr. pen.

Prin raportare la toate aceste aspecte, nu se poate considera că perioada de timp îndelungată de circa 5 ani, ce a trecut de la comiterea faptei, a diminuat pericolul pentru ordinea publică.

În opinia instanței de recurs, nici aspectele favorabile inculpatului reținute prin încheierea recurată nu au o valoare de diminuare a acestui pericol.

Lipsa antecedentelor penale nu constituie o împrejurare excepțională, ci corespunde unui comportament normal al oricărui cetățean, cu atât mai mult pentru inculpat, din moment ce constituia o condiție pentru desfășurarea activității de polițist.

În același sens, se apreciază că nici comportamentul inculpatului pe parcursul cercetărilor nu a fost unul deosebit, astfel încât să dobândească greutate în analiza pericolului pentru ordinea publică, căci prezentarea la chemarea organelor judiciare este o atitudine firească, iar inculpatul s-a conformat în condițiile în care, prin natura atribuțiilor de serviciu, cunoștea foarte bine procedura care se desfășoară în fața acestor organe.

Cât privește atitudinea manifestată începând cu luna februarie 2008, de a refuza să dea declarații, invocând dreptul la tăcere, instanța de recurs nu o reține în defavoarea inculpatului având în vedere că acesta a exercitat un drept procesual ce constituie o componentă a dreptului la apărare.

Drept urmare, prin raportare la celelalte împrejurări, Curtea consideră că datele ce caracterizează persoana inculpatului nu au o pondere suficientă pentru a determina concluzia lipsei de temei a propunerii de arestare.

În consecință, în temeiul art.385¹⁵ pct.2 lit.d C. pr. pen., Curtea va admite recursul, va casa în parte încheierea recurată și rejudecând:

În temeiul art.149¹, art.143 și art.148 lit.f rap. la art.160^a alin.4 C. pr. pen., va admite propunerea formulată de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Urmărire Penală și Criminalistică și va dispune arestarea preventivă a inculpatului Cioacă Constantin Cristian pe o perioadă de 29 de zile de la data punerii în executare a mandatului de arestare preventivă.

Va menține dispoziția încheierii privind soluționarea excepțiilor de necompetență.

Conform art.192 alin.3 C. pr. pen., cheltuielile judiciare vor rămâne în sarcina statului.

DISPOZITIV

Admite recursul declarat de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Tribunalul București împotriva încheierii din 28.11.2012, pronunțată de Tribunalul București - Secția I Penală în dosarul nr.46012/3/2012.

Casează în parte încheierea mai sus menționată și rejudecând:

Admite propunerea formulată de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Urmărire Penală și Criminalistică.

Dispune arestarea preventivă a inculpatului **Cioacă Constantin Cristian** pe o perioadă de 29 de zile de la data punerii în executare a mandatului de arestare preventivă.

Menține dispoziția din încheierea recurată referitoare la soluționarea excepțiilor de necompetență.

Cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 5.12.2012.

LUMEA JUSTITIEI.RO